

Milost posvěcující (KKC 1996-2000, YOUCAT 338,339)

Co je milost

„**Milost je spočinutí pod Božím pohledem, dotek jeho lásky.**“ (Benedikt XVI.)

Co tato definice znamená? To nám může napovědět následující příběh.

Mniši v klášteře dostali od učitele za úkol zjistit, co je to Boží milost a jaké zásadní věci v životě člověka působí.

Když si s tím nevěděli rady, vypravili se za opatem, ať jim poradí.

On se zamyslel a povídá:

Umřel člověk a stanul před Božím soudem. „Nemám se čeho bát,“ říkal si. „Nikoho sem nezabil, ženu jsem nepodváděl a nějaký ten drobný hřích udělají přece všichni.“ A čekal, co na to poví Bůh.

Ten na něj pohlédl a pravil: „Člověče, dám ti milost.“

„Á, já to věděl, Bůh mi odpustí hříchy a šup do nebe,“ pomyslel si člověk.

„Mýlíš se,“ odpověděl na to Bůh, „**má milost není jen odpuštění, ale je to dar, díky kterému uvidíš vše mým (Božím) pohledem.**“

A jak Bůh řekl, tak se stalo. Člověk se rozhlíží a vidí, že ho obklopuje vysoká hradba. Nebyla však postavená ze dřeva nebo z kamenů, ale z jeho vlastních hříchů, sobectví a pýchy. Tu si ten člověk uvědomil: jsem zajatcem svého zlého života.

A toto **poznání hříšnosti** je dílo Boží milosti.

Najednou vidí Ježíše, jak se k němu blíží. Cítí, dotek Boží lásky. Cítí, jak by ho Ježíš rád objal a políbil, ale ona hradba mu to nedovolí. A vidí, že Ježíš je z toho smutný. Dokonce pro našeho hříšníka pláče.

I toto **poznání Boží lásky** je dílo Boží milosti.

Člověka dojme, jak moc ho má Ježíš rád, i když vedl hříšný život a s lítostí začne plakat nad tím, že byl ke Kristu tak nepozorný, nevděčný a zlý.

A k tomuto **pokání** je možné dojít jen díky působení Boží milosti.

Po nějaké době pláč podmáčí hradbu a ona spadne. Člověk je svobodný a může radostně spočinout v náruči Ježíše, který ho odvádí k nebeské hostině. Společně prožívají nevýslovnou radost a štěstí.

A toto **sdílení společenství s Bohem** je možné jen díky Boží milosti.

Z příběhu jasně vyplývá, jak je milost Boží pro člověka důležitá. Bez milosti by se do nebe nedostal. Proto je třeba o milost prosit. Vyprošovat ji sobě i druhým. Prosbu o milost je dobré podpořit obětí.

Milost posvěcující

Ve křtu jsme všichni dostali Boží milost, které se říká Milost posvěcující. Ta nám **dává nadpřirozenou schopnost žít s Bohem a jednat z lásky k němu.** (KKC 2000)

Katechismus k tomu říká:

Milost není věc, ale je to Boží sebedílení se člověku. (YOUCAT 338) A dále: „Bůh nedává nikdy méně než sebe samého.“ (sv. Augustyn)

Můžeme říci, že **ve křtu dává Bůh člověku sám sebe a tím ho činí sobě podobným.** Dává nám Ducha svatého, který v nás od chvíle křtu přebývá.

Dále katechismus říká:

Milost posvěcující je stálý dar, trvalá a nadpřirozená dispozice, která zdokonaluje samu duši člověka... (KKC 2000)

Duchovní autoři to obrazně vystihují tím, že přirovnávají duši ke grafitu (tuha) a diamantu. Mají stejný základ - uhlík, ale naprosto rozdílné vlastnosti.

Podobně i nepokřtěný a pokřtěný člověk mají oba duši, ale s naprosto rozdílnými vlastnostmi. **Zatímco duše nepokřtěného člověka je „temná“ jako grafit, duše pokřtěného je prostoupena Božím světlem,** Boží přítomností a září jako diamant v jasném slunečním svitu.

To působí milost posvěcující.

Závěr

Proč se vůbec říká milost posvěcující?

Protože je v nás pramenem díla posvěcení – pramenem svatého života. (KKC 1999)

Pramen je důležitý a užitečný, ale jen pro toho, kdo z něho čerpá a pije.

V příběhu se hovořilo o člověku, který začal spolupracovat s Boží milostí až po smrti. To je pozdě.

Díky křtu máme v sobě schopnost už nyní poznávat zlo hříchu a lásku Boží zjevenou skrze Krista. Už nyní můžeme jít světem s Kristem radostně a šťastně k nebeské hostině.

Naučme se v modlitbě „spočívat“ pod Božím pohledem. Dovolme Bohu, aby se jeho láska dotýkala skrze svátosti našeho nitra. **Radujme se z milosti posvěcující, která proměnila naši duši v drahocenný poklad.** Nehřešme, neboť hříchem milost posvěcující ztrácíme. A když už zhřešíme, přistupme ke svátosti smíření, která v nás milost posvěcující obnovuje. Amen.